

„בירי“ לא הביך אפילו חצי ממה שאמרו עליו. אפילו את הגביע שנחצ'ה קיבל בשבילו, נתנו לו לראות רק מרחוק. זה יחס?

וכיוון שהייתי שם, ביער בן-שמון, רק בתור צופה בהצגה הגדולה, יהיה לי צ'אנס לכמה פגישות מעניינות.

היתה שם עוד שאפה אחת. אפילו לא הספקתי לשאול אותה איך קוראים לה, וכבר הבלבית שלה סחב אותה ממני.

פה אולי המקום להגיד לכם, שאני חר שב שמה שקורה עם כלבות זה גועלי נפש, פוי! אני רק ניגש אל אחת, מריח לה ומתחיל להתאהב, וכבר הבלבית שור אל אם יש לי תעודות. מה אני יודע מתעודות? הבלבית שלי אומרת שאין, אז הוא אומר לה: „מצטער, לא עשינו עסק“ מה קורה פה? אהבה זה עסק?

ונגיד אפילו שאין לי תעודות, או אני כבר לא כבר?

שמעתי אומרים שהבוקסרים מכוערים ומפחידים. הכיעור — זה עניין של טעם אישי. אבל „מפחידים“? בחיי, צחקתי יר מיים. הרי אנחנו כל-כך טובים, שאפשר להשתגע מאיתנו. אנחנו אוהבים בני-אדם, אפילו שלא תמיד הם שווים את זה, ובייחד אנחנו אוהבים ילדים קטנים, זה לדעתנו, הדבר הכי נחמד שיש.

האלוף
זהו „בירי“, האלוף של נחצ'ה, עם הבלבית שלו 1974, קיבל גביע, אבל לא נתנו לו אפילו לשחות ממנו מים.

הבוקסריי אדה

ואני גם שמח לציין שאנשים מתחילים להיווכח בזה. עובדה. לתחרות בבן-שמון באו המון בני-אדם יתומים, בלי כל בים, שרצו להסתכל על הבוקסרים, ולהת-עניין איפה אפשר להשיג ואיך מגדלים אותם. זה מראה שהדעות הקדומות ביחס אלינו מתחילות לעבור להם, ושם מת-חילים להבין שאנחנו בעצם נחמדים נורא.

עלי, למשל, הבלבית שלי אומרת ש-אני ממש „כלב-שעשועים“, אני לא מס-כים איתה, אבל אני יכול בהחלט להבין אותה.

זה עיצבן אותי כהוגן. לא פעם נת-קלתי שם באיזה סנוב נפוץ, מקושט ב-כתמים לבנים, מסורק ומלוקק, שחשב שאם הוא חבר במועדון-הבוקסרים, ויש לו תעודות, אז זה עושה ממנו בוקסר יותר מוצלח. בחיי, לאחד כזה אני מסו-גל להוריד ביס שהוא ישכח מאיפה הוא בא, שיראה מי פה הבוס, ושהתעודה לא עושה את הכלב.

הייתם צריכים לראות אותם, מענטזים כמו מלכות-יופי, והבלביתם שלהם בדיוק כמוהם, אפילו דומים להם. חבר'ה כאלה כמו שהיו שם, עוד לא ראיתי בתיים שלי. ביריונים אמיתיים. גדולים כאלה, שריי-רים, וכמעט כולם עם אוזניים קצוצות וחופפות. את זה אני לא מבין, גשבע לכם. מה הם עושים כשהם הולכים לטייל ב-גשם? הרי כל המים נכנסים להם פנימה!

או ככה. לתחרות ביום שבת היו כמה חלקים. בהתחלה בחרו את המנצח והמ-נצחת בין הבוקסרים הקטנים. נחמדים דווקא, השוכבים. אחר-כך בחרו את ה-

ה ב ר י, אני רוצה להגיד לכם שמי שלא היה בשבת האחרונה ביער בן-שמון, בתחרות על אלוף-הסנובים של מר-עדון הבוקסרים, לא יודע מה הוא הפסיד.

בעצם, אצלי (קוראים לי פופאי, נעים מאד), זאת היתה הפעם הראשונה שראי-תי דבר כזה. ואני אומר לכם, הסתו-בבתתי שם ולא הפסקתי לצחוק בלב. הדבר היחיד שהפריע לי היה שהרוד שלי, ז'תומרת האח של הבלבית שלי, החי-זיק אותי כל הזמן ברצועה, ולא נתן לי לזוז, שלא אתנפל שם על אף אחד.

תעודה
אני עוד קטן, רק בן חודש וחצי, עוד אין לי אפילו שם, אבל תעודה כבר יש לי.

מאת

פופאי

שליחן
בתחרות
הבוקסרים

מנצח והמנצחת מבין הבוגרים, ז'תומרת שניים מכל סוג, כי אצל בוקסרים יש גם חומים לגמרי וגם גנומרים, ולכל סוג יש יפים ויפות משלו.

בסוף, בצהריים, אחרי שעייפו אותם ואת הבלביתם שלהם כהוגן, כי הם כל הזמן רצו, להראות איזה שריירים יפים יש להם וכמה יפה הם מתנהגים, בחרו את האלוף.

אחרי כל השיגועים והעיופים החליטו, שהבוקסר הכי-יפה יפה ומוצלח לשנת 1974 (לפי מניין השנים של הבני-אדם) הוא „בירי“ („ביריון“), אחד בדיוק בגיל שלי, בן שנתיים וחודשיים, שלבלבית שלו קוראים נחצ'ה, והוא מדריך-תיירים. „בירי“ הוא באמת יפה, וביריון, ו„פרו-פורציונלי“ (איזה קללה זאת?), כמו ש-השופטת אמרה כל הזמן, אני בטוח ש-

הכלבתא
זוהי „דיקסי“, שא-פה מנומרת בת שלוש. אבל איזה קלאפטע — שלא תדעו נוצרות, מי שהתקרב — פתחה עליו פה.

ילד נושך כלב

כאן אתם רואים את „הס“, רק בן 11 חודש, אבל כבר ענק. הוד הוא בן שלוש, והוא נושך אותו בנב. פוי! אבל שתדעו לכם שזה לא משנה בכלל, כי בוקסרים נורא אוהבים ילדים, יותר מהכל.